

Státní divadlo Ostrava - Činohra Petra Desruče

Zbyšek Malý - Jindřich Brabec : Chlapec s kytarou

režie : Mojmír Weimann j.h.

scéna : Vladimír Šrámek

kostýmy : Marta Roszkopfová

choreografie: Petr Boria j.h.

premiéra(cc): 12.dubna 1985, zhlédnuta 2.premiéra 13.dubna 1985

Pokusy zprostředkovat válečnou, respektive protektorátní tematiku nejmladší divácké generaci se ne vždy setkávají na našich jevištích s kýženým úspěchem. Jestliže se podařilo zejména v případě Schmidových Třinácti vání, nebo Pogodova a Dostálova muzikálu Gaudeamus igitur dosáhnout kvalitního výsledku, zavazuje to i všechny ostatní tvůrce respektovat "dosaženou laťku". A v případě souborů, jejichž ideově vysoké ambice se právě nekryjí s tvořivým autorským potenciálem není na škodu zvolit raději kvalitní a jinde ověřený titul.

Ostravský pokus šel v samé předloze nedosahuje požadovaných kvalit. Mladá generace je neshvěně vnímavá vůči schématickému používání (nebo lépe řečeno zneužívání literatury), a i když se jedná o nejdůstojnější téma, mladý divák dokáže být nelítostně kritický, což mu samozřejmě nelze mít v žádném případě za zlé. A tvar nazvaný "jevištní poema pro 14 sólových hlasů, sbor a orchestr" je schématizmy nejhrůznějšího kalibru přímo zaplaven. K citelným nedůslednostem dochází nejenom v samotné konstrukci příběhu (obecně koncipované dialogy a situace), nebo vlastní práci a jazykem, kde se v nepříjemně rušivé míře projevuje nerespek -

RUKOPIS - INTERNÍ POSUDEK

tování pravidel literárního zpracování reality zejména v pasážích, klauzúrách a cíl vybudování metafory, nebo znepokojujícího poselství. Chatrnou výstavbu dramatického tvaru mohou jenom těžko nahradit písně vybavené profesionálně pořízenými playbacky, zejména pokud například na balkóně není jejich slovům vůbec rozumět... Povrchnost, se kterou se texty písní dotýkají závažných témat (historické poznání, spráda, láska, odvaha, hrdinství) je chvílemi opravdu závažnější (autoři ^{přitom} dost odvážně manipulují s tézemi o "lacných frázích", nebo "pocitu studu za jiné"). Evidentní stylová nesourodost jednotlivých hudebních čísel (od klasického šansonu až po tvrdý beat) by snad mohla zaujmout spíše muzikologa.

A tak vlastní jevištní provedení představuje nesmírně soustředěný pokus realizovat text důstojně - bez případných nevhodných reakcí diváků. Ošidnost zvolené cesty samozřejmě prověří teprve reprizy, protože obě premiéry proběhly před oficiálním a navíc dospělým publikem.